

Ludmila PATLANJOGLU

Spectacolul David Esrig

Evenimentul este o continuare a programului unui grant al Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L.Caragiale”, intitulat **Teatrul românesc și integrarea europeană – valori comune, creații și personalități universale**. Dedicat regizorului David Esrig și spiritului avangardei în teatru, programul a debutat la Teatrul pentru tineret METROPOLIS și s-a dezvoltat creator la Sibiu, în două etape, sub egida UNITER. Profesorul mărturisește: „îmboldul meu de a mă angaja în această epuizantă aventură e probabil urmarea faptului că mă simt cumva condamnat pe viață unui *credo* militant care vrea să spere că teatrul poate și trebuie să-și regăsească rolul său ritual în viața noastră de zi cu zi.” A fost mesajul pe care l-a transmis celor 65 de cursanți, actori, scenografi, teatrologi, studenți și absolvenți. Pentru David Esrig, avangarda este revoluție, dar și revelație, el o înțelege eliberată de istoricitate ca pe o tendință niciodată întreruptă a artei de a explora necunoscutul naturii și al destinului uman și care nu poate să se împlinească decât la un nivel de măiestrie foarte ridicat. David Esrig rămâne *un căutător și un cercetător* care pledează pentru laborator, locul unde artiștii își asumă mereu riscurile deschiderii unor noi drumuri în artă. Personalitatea sa polarizantă creează un climat de meditație și de obsesie a perfecțiunii, teatrul fiind *carne și concept*. Pentru participanți, textele lui Blecher și Urmuz au fost, sub bagheta lui

David Esrig, căi de a le dezvolta gândirea de artist, de a le șlefui simțul estetic, meșteșugul". Artă de avangardă caută să întoarcă pe dos afirmațiile curente, este însuflețită de credința că doar paradoxul are șanse să se apropie de misterul existenței", afirmă regizorul.

David Esrig face în continuare școală, în sensul că are un program estetic pe care îl transmite asistenței care îi înțelege ideile. Cu naturalețe și căldură, el cucește, stimulează participarea tuturor. În cadrul atelierului de la Sibiu, impresionează și lasă urme adânci *spectacolul David Esrig* –starea de căutare este la fel de importantă ca și reprezentația. Ceea ce este confuz, contradictoriu, anarhic în relația dintre teatru și viață, între tradiție și avangardă, la David Esrig devine limpede, ordonat și logic.

Întâlnirea de la Sibiu a fost, timp de o lună, pentru toți cei prezenți, o experiență catartică, generând vigoare și o nouă speranță.

Ion Bogdan LEFTER

Plăcere, bucurie, încântare, teamă...

Plăcere – pentru că n-au cum să nu fie plăcute câteva zile de „vacanță activă” în vara cea mai glorioasă a Sibiului (Capitală Europeană...) – cu plimbări și întâlniri în oraș și în Mărginime, cu întâmplări culturale varii, plus discuțiuni intelectuale, artistice, teatrale.

Bucurie – de mai multe ori. O dată la revederea unor mai-vechi prieteni: Ludmila, Victor-magicianul, Dragoș-modelatorul-de-decoruri, Octavian-românul-neo-zeelandez (sic!), apoi clanul francez Serge–Nadia–Lucie–Clara („Mititica”), apoi Liviana, Mircea și viața lor făcută din proiecte artistice, energicul Țâ, mucașul muzician ajuns om-instituție, și puștoaica lui de-o vîrstă cu Danda, apoi Vasile și Marcel, pictorii, Costi-prozatorul și alții, și alții. Bucurie și pentru noi cunoștințe: impetuoasa și elegant-sportiva doamnă Chantal, coordonatoare de mari proiecte culturale regionale în Nordul Hexagonului, blajinul Féraille, care face de-o viață teatru de stradă pentru oamenii obișnuiți (nu pentru cei obișnuiți să meargă la teatru!), Hannes, neamțul care a inventat spațiul *science fiction* denumit „artlabs” în clădirea unei foste centrale termice de cartier din Sibiu, și nu în ultimul rând, junele olandez, nu-mai-știu-cum-îl-cheamă, cu care stau îndelung de vorbă la Cîsnădioara, jumătate în limba lui, jumătate în englezește, despre aici, despre acolo și despre cum se documentează el despre România pentru Discovery sau pentru National Geographic, nu-mai-știu-exact. Și, bine-înțeles, bucurie pentru „familia” de tineri actori și regizori din care am făcut parte în cele câteva zile sibiene, vegheați „matern”-grijuliu de Ludmila, sub privirile „patern”-ghidușe ale domnului Esrig...

Cu asta ajung și la *încântarea* venită cu discuțiile în avalanșă despre teatru, despre avangardă, despre lumea în care trăim, în compania cîtorva prieteni și a zecilor de juni corupți de visul de a urca pe scenă și de a-i da viață. Ca și la facultatea mea, la Litere, ca oriunde se adună intelectuali foarte tineri, studenți, artiști la început de drum, se simte imediat în atmosferă acel